

EFENDİMİZ SAS'İN KUR'AN OKUYUŞU*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Nahmedühû bi-cemîi mehamîdih... Lehü'l-hamdü kemâ yenbağî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ hayra halkihî seyyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidînâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasîli ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kân:

كَانَ يُقَطِّعُ قِرَاءَتَهُ آيَةً آيَةً الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

ثُمَّ يَقِفُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ثُمَّ يَقِفُ

(ت.ك. عن أم سلمة)

RE. 559/18 (*Kâne yukattıu kırâetehü âyeten âyeten: El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn, sümme yakıfu; Er-rahmâni'r-rahîm, sümme yakıfu.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanı, ikramı dünyada ve ahirette üzerinize olsun... Rabbimiz iki cihan saadetine cümlemizi nail eylesin... Cümlemizi sevdiği kul eylesin, sevindirsin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadîs-i şerîflerinden ve onun âdetlerinden, itiyatlarından, şemâilinden, ahlâkından, hayatından rivayetleri okumaya devam edeceğiz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izah edilmesine başlamazdan önce, Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafâ Hazretleri'ne bağlılığımızın, sevgimizin, saygımızın, bir nişanesi olmak ve rûh-ı pâkine takdim kılınmak üzere; ve onun cümle âlinin, ashabının, etbainin, ahababının ruhlarına hediye olmak üzere; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabînin ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan ulemâ-i muhakkikîn verese-i nebî sâdât ve meşâyih-i turuk-ı âliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş bulunan bütün hadis alimlerinin ve râvilerin ruhlarına; ve eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın ve kendisinden feyiz aldığımız Hocamız Muhammed Zâhid-i Bursevî'nin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden fatihlerin, Fâtih Sultan Mehmed Hanın, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye; bu

beldeyi düşmanlardan korumuş ve temizlemiş olan mübareklerin ruhlarına hediye olsun diye;

Cümle hayır ve hasenât sahiplerinin ve bilhassa içinde toplanıp, ibadet edip hadis-i şerifleri okuduğumuz şu caminin bânîsi İskender Paşa Hazretleri'nin ve tekrar tekrar tamir ve tevsi eyleyenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere gelmiş olan siz mübarek kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhları için;

Biz yaşayan müslümanların da Rabbimizin rızasına uygun ömür sürüp, sünnet-i seniyye-yi Nebvî'ye temessük eyleyip, Kur'ân-ı Kerîm'in yolunda yürüyüp, Rabbimizin rızasına vâsıl olup, cennetiyle ve cemâliyle müşerref olmamız için bir *Fâtiha*, üç *İhlâs- ı Şerîf* okuyalım, öyle başlayalım, buyurun!

a. Kur'an-ı Kerim'i Ayet Ayet Okurdu

Mukaddimedede Arapça metnini okuduğum hadis-i şerif, *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabının 559. sayfasındaki 18. hadis-i şeriftir.

Metinlerini merak edenler, daha derin bilgileri araştırmak isteyenler bu sayfayı da not etsinler, hatırlarında bulunsun; yazmak, tahkik etmek, şerhini okumak lâzım gelebilir. Ümm-ü Seleme RA şöyle rivayet ediyor:¹

¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XI, s.13, no:3487; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.302, no:26625; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.252, no:2910; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.44, no:2212; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.520, no:2587; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.I, s.312, no:37; Ümm-ü Seleme RA'dan.

كَانَ يَقْطَعُ قِرَاءَتَهُ آيَةً آيَةً الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
ثُمَّ يَقِفُ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ثُمَّ يَقِفُ

(ت.ك. عن أم سلمة)

RE. 559/18 (*Kâne yukattıu kırâetehü âyeten âyeten: El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn, sümme yakıfu; Er-rahmâni'r-rahîm, sümme yakıfu.*) (*Kâne yukattıu kırâetehü âyeten âyeten*) “Efendimiz SAS Hazretleri Kur’ân-ı Kerîm’i âyet âyet, kese kese, parça parça okurlardı.” Bir de hızlı okuma tarafı var, öyle değil. Peygamber SAS Efendimiz parça parça, âyet âyet, âyetin içinde durak yerlerine riayet ede ede, tabiri caizse sindire sindire, anlaşılması ve anlatılması mümkün olacak tarzda, tadını çıkarta çıkarta okurdu. Nasıl okurdu? (*El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn*) derdi, (*sümme yakıfu*) sonra dururdu. Sonra, (*Er-rahmâni'r-rahîm*) derdi, (*sümme yakıfu*) sonra dururdu. Demek ki, Kur’ân-ı Kerîm Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin Kelâm-ı Hakîm’i olduğu için, biz anlayalım diye indirildiğinden, muhatap biz olduğumuzdan; anlayalım da hükmüne göre amel edelim diye, ana mesele bu olduğundan, edası, kıraatı, icrası anlaşılacak tarzda olması lazım! Peygamber SAS Efendimiz Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA’a: “—Ne kadar zamanda kıraat edeyim.” dediği zaman, dedi ki:

“—Bir ayda...”

“—Daha abuk yapabilirim yâ Rasûlallah?”

“—O zaman bir haftada...”

“—Daha abuk okuyabilirim yâ Rasûlullah,

“—O zaman üç günde bir hatmet!

“—Daha abuk okuyabilirim yâ Rasûlullah,

“—Üç günden daha kısa sürede okursan, o zaman okuduğunun mânasını anlayamazsın!” buyurdu.

Günde on cüzden fazla okuyacak, hızlı hızlı okuyacak. Tekrar olur ama demek ki makbul olmuyor. Mümkün olduğu kadar Kur’ân-ı Kerîm’in mânasını anlaya anlaya, dinleyenlerin de anlayabileceği bir letafet ve teravet içinde okumak lâzım geliyor

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Çok kusurlu Müslümanlarız. Bu kusurun bir kısmı bize aittir, bir kısmı bizim dışımızdadır. İslâm’ın öğretilmediği bir zamanda, Kur’an derslerinin bile verilmediği zamanda neşv ü nemâ bulduk, yetiştik. Bazı içimizdekiler, hocaların takip edildiği, dinî tefrikaların gazetelerde yasaklandığı, Allah’ın adının anılmadığı, resmî basılmış kitaplarda;

“—Türkiye Cumhuriyeti İslâm dininin ve İslâm medeniyetinin bütün izlerini silip, tam mânasıyla Batı medeniyetine girme azmindedir!” yazdıkları bir devirden geçtik, yaşadık!

Bizim Profesör arkadaşımız Londra’da elçilikte bir kitapta yazılı görmüş. Elçilikte Türkiye’yi anlatan bir kitapta; sayfayı açmış, tüyleri diken

diken olmuş! Bundan 25-30 sene önce;

“–Türkiye Cumhuriyeti İslâm dininin ve İslâm medeniyetinin bütün izlerini silerek Batı medeniyetine girme azmindedir!”

Öyle saçma şey mi olur? Kim çıkardı bunu, hangi küstah, hangi edepsiz ne hakla yazdı böyle bir kitabı? Nasıl bu millete bu gaye olarak gösterildi?

Olmaz, olmadı da... El-hamdü lillâh halkımız mukavemet gösterdi.

İstiklâl Marşı'nda ne diyor?

Şu ezanlar ki şهادetleri dinin temeli; Ebedî yurdumun üstünde benim inlemeli!

Bu ezanlar susmayacak, bu camiler kapanmayacak, bu İslâm yeryüzünden silinmeyecek! Zaten kimse silemez:

يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ
نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ

(الصّف:٨)

(Yürîdûne li-yutfiù nûra'llâhi bi-efvâhihim)
“Kâfirler Allah'ın nuru olan kelâmını, dinini ağızlarıyla söndürmeğe çalışıyorlar. (Va'llâhu mütimmü nûrihî velev kerihel-kâfirûn) O kâfirler istemese de, hoşlanmasalar da Allah nurunu tamamlayacaktır!” (Saf, 61/8)

Allah'ın yaktığı bu nuru kimse söndüremez, kimse güç yetiremez! Yalnız Allah kâfire de fırsat veriyor, mü'mine de fırsat veriyor ki iki

cihet de bulunsun. İşportada, camekanda iki cinste bulunsun diye ikisine de fırsat veriyor.

Peygamber Efendimiz zamanında da azılı kâfirler var; Ebû Cehiller var, Ebû Lehebler var, azılı, hıncır kâfirler var! Öbür tarafta da Peygamber SAS Efendimiz var, mübarek sahabesi var. Tepeden tırnağa nur insanlar var; yüzleri nur, hâlleri nur, ahlâkları nur insanlar var!

İki nümune! Buyur ey üçüncü şahıs! İşte cehennem ehli işte cennet ehli... İşte şeytanın ordusu, işte Rahman'ın ordusu... Buyur, sen muhatapsın; sen bu dünyaya imtihan için gönderilmişsin, seç bakalım. Hangisini seçeceksin? Serbestsin, kendin seç!

“—Ben imanı seçtim yâ Rabbi, ben senin yolunu seçtim, ben senin kulun olmaya razıyım yâ Rabbi! Canımı vermeye razıyım, senin yoluna canım feda olsun, her şeyim feda olsun...”

“—Tamam, sen mü'minsin, gel kulum.”

يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ
رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَادْخُلِي جَنَّاتِي

(الفجر: ۲۰-۲۷)

(Yâ eyyetühe'n-nefsü'l-mutmainneh. İrcî ilâ rabbiki radiyeten merdiyyeh. Fe'dhulî fî ibadî. Ve'dhulî cenneti) [Ey mutmain olan nefis! Sen ondan râzı, o senden râzı olarak Rabbine dön!.. Seçkin kullarımın arasına katıl ve cennetime gir!] (Fecir: 89/27-30) diye, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hitabına mazhar olan kullardan

olmaya çalışalım.

“—Madem sen böylesin, madem sen benim dinimden, ahkâmından hoşnutsun; ben de senden razıyım. Sen benden razı ben senden razı... Gel kulum gir cennetime, tat nimetlerimi!” dediği zümreden olalım!

Bir kısmı da;

“—Böyle şey olur mu, keyfimce yaşayacağım, gönlüm ne isterse öyle yapacağım...”

Senin gönlüm dediğin şeytan, nefis! Sen şeytanın ordusundasın, sen hizbü’ş-şeytansın; sen şeytanın buyruğunu girmişsin, şeytanın esirisin!

“—Hürüm...”

Hayır, şeytanın esirisin, şeytan senin burnuna halkayı takmış, çekiyor, götürüyor. Arada gizli defini de çalıyor. Sen de kalkıp oynuyorsun, farkında değilsin. Şeytan senin burnuna halkayı takmış, seni götürüyor.

Halamızı ziyarete gittik, geliyoruz. Gecenin on biri, on ikisi; arabayla E5 karayoluna çıkalım diye تنها yollardan gidiyoruz: Tenha yolun kenarında 3-4 tane sarhoş. Araba kenarda, yamuk duruyor, üçü de ellerini kaldırmışlar, gecenin yarısında şıkır şıkır oynuyorlar.

Neden?

Şeytan burunlarına halkayı takmış, gizli gizli def çalıyor, bunlar ondan oynuyor.

Bayram gününde başka bir mânası var mı bunun?

“—Hür.”

Bunların neresi hür? Bunlar şeytanın esiri, bunun hürriyetle ilgisi yok! İnsan Allah'a kul olur, Allah'ın buyruğunu tutar. Esas hürriyet o zaman!

Ubeydullâh-ı Ahrâr Hazretleri, meşayihimizden, başımızın tacı büyüklerimizden.

Ubeydullah, mütevazı bir isim; "Allah'ın kulcağızı" demek. Küçücük, mütevazı bir kulu" demek.

Ubeydullâh-ı Ahrâr, Hürlerin Ubeydullah'ı...

“–Nasıl hür?”

Şeytana ve nefse esaretten kendisini kurtarmış. Dünyaya esaretten kendisini kurtarmış. Mala, mevkiye makama esir olmaktan kendisini kurtarmış... Hür! Asıl hürriyet her şeyi gönlünce, tam, Allah'ın rızasına göre yapabiliyor. Asıl hür olan bu!

O, mala esir; bu, kibrine esir; ötekisi, makamına esir; berikisi, amirine esir; ötekisi, karısına, berikisi çocuğuna esir... Herkes bir yere esir.

Gözünden perde kaldırıldığı zaman insanları görsen her birisi bir şeyin peşinde, herkes bir davaya hizmet ediyor ama ak ile kara belli olacak!

Buyrulmuş ki²

النَّاسُ نِيَامٌ فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا

(*En-nâsü niyâmün, feizâ mâtû, intebehû*)
“İnsanlar uykudadır; öldükleri zaman uyanırlar.”

² *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.312, no:2795; Hz. Ali RA'ın bir sözüdür.

İnsanlar uykuda horul horul, mışıl mışıl uyuyup duruyorlar; öldükleri zaman gözleri açılacak!

“—Hocam, yanlış söylemiyor musun, sözüne dikkat et!”

Doğru söylüyorum: İnsanlar yaşarken uykuda, öldükten sonra gözleri açılacak. Firavun’un bile o zaman gözü açıldı:

حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ أَمْتٌ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا
الَّذِي أَمْتٌ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

(يونس: ٩٠)

(*Hattâ izâ edrekehü’l-garaku kâle:*) “Tam boğulma geldiği zaman, boğulma vakti geldiği zaman dedi ki: (*Âmentü ennehû lâ ilâhe ille’llezi âmenet bihi benû isrâîle ve ene mine’l-müslimîn*)

Gerçekten Benî İsrail’in inandığı Allah’tan gayri bir mâbud olmadığına ben de iman ettim. Ben de müslümanlardayım!” (Yunus, 10/90)

Firavun tam boğulacağı sırada birden değişti. Dedi ki:

“—Benî İsrail’in inandığı, o bahsettiği Mûsa AS’ın bana söylediği, haber verdiği Allah’ın varlığına inandım. Ondan başka ilâh yok, onu kabul ettim, ben de müslümanlardayım!”

“—Neden dedi?”

Gözünden perde kalktı, ölüm yakın geldi, uyanı. O zamana kadar uyuyordu. Atının üstünde uyuyordu, ordusunun önünde uyuyordu, sara-

yında uyuyordu, gündüz uyuyordu, insanlarla konuşurken uyuyor, Mûsa AS ile konuşurken uyuyordu.

“–Neden?”

Gerçekleri görmüyordu. Gönül gözü kapalı, gönlü ölmüştü, ondandı! Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi hakiki hürlerden eylesin, sahte hürlerden etmesin...

Altın var, altın suyuna batırılmış plastik var; başına çalınsın plastik! Ne olacak plastik, kimi aldatacaksın, ne işine yarar?

Elmas var, cam var... Ne yapayım ben bu camı, ben çocuk muyum, çocuk mu kandırıyorsun?

Allah hakiki imanı nasib etsin...

Adam müslüman, Kur'an okuyor ben de hayranlık duyuyorum. Uzaktan, zâhir gözüyle bakıyorum; adam sakallı, zâhir gözüyle bakıyorum hacı, beş vakit namazda, en önde safta, zâhir gözüyle bakıyorum hayır ve hasenât yapıyor... Bir haber alıyorum, beynimden vurulmuşa dönüyorum!

Kızına sermaye veriyor:

“–Bunu bankaya yatıracaksın, bunun faizini yiyeceksin!” diyor.

Kur'an'ı okumadın hacı amca, Kur'an'ı anlamadın müslüman kardeşim! Anlasaydın Allah'ın emrini tutardın! Allah;

Faizi helâl görüp, faiz alıp faiz verenlere ne diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri:

فَأُذِنُوا بِحَرْبٍ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ

(البقرة: ٢٧٩)

(*Fe'zenû bi-harbin mina'llâhi ve rasûlihî*)
“Allah’la ve Rasûlüyle

harp ilan etmiş, harp ilan etmenin kapısını açmış olur!” (Bakara, 2/279) diyor.

Sen misin faize evet diyen, sen misin faizi meşru sayan, sen misin faizi uygulayan; demek ki sen Allah’la harbe kalkışıyorsun, demek ki sen kapı açıyorsun, demek ki sen Allah’la harbe cesaret ediyorsun!

Allah’la, Rasûlüllah’la harp etmeye yol açmak, kapı açmak... Böyle bir şeye kim cesaret eder?

Cahil cesaret eder.

الْجَاهِلُ جَسُورٌ

(*El-câhilü cesûrun*) “Cahil çok cesurdur.” Ne çamlar devirir de farkına varmaz. Alim tir tir titrer:

إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ

(فاطر: ٢٨)

(*Innemâ yahşâ'llâhe min ibâdihî'l-ulemâ'*)
[Kulları içinden ancak alimler, Allah’tan gereğince korkar.] (Fâtır, 35/28)

Ayetler okunduğu zaman tüyleri diken diken olur, cildi ürperir, gözleri yaşarır. Cahilin

umurunda değil dünya!

Neden? Cahil cesur olur ondan...

b. Kur'an-ı Kerim'i Öğrenelim!

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Kur'an ölümlere okunmak için inmedi, cüz kesesinde duvara asılı durmak için inmedi. Hafızlar senede bir Ramazan'da,

“—Ben emredeyim, para vereyim, geçmişlerimin ruhu için okusun; ondan sonra akşam da cemaatin huzurunda hatim indirelim.” diye inmedi.

Kur'ân-ı Kerîm bize hayatın gerçeklerini öğretmek için indi, ahireti haber vermek, cehennemın varlığını ihtar etmek için cennete teşvik için indi. Dürüstlüęe yönelmemiz, adalete tâbi olmamız, dalaletten kurtulmamız için indi. Hayatımızı ona göre tanzim edelim diye indi.

Milletin Kur'an'dan haberi yok! Kur'an'ın karşısına çıkmış, Kur'an'la savaşıyor, Kur'an'ın dediğinin aksini yapıyor. Çok büyük cahillik, çok büyük akılsızlık! Allah bizi bu cahillikten kurtarsın, nefsimize esir olmaktan, şeytanın maskarası, kuklası olmaktan kurtarsın. Kur'ân-ı Kerîm'i öğreneceğiz, mânasını öğreneceğiz. Mânasını merak edeceğiz. Kardeşlerime soruyorum:

فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدُ بِالدِّينِ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ
الْحَاكِمِينَ

(Femâ yükezzibüke ba'dü bi'd-dîn. E leysa'llâhu bi-ahkemi'lhâkimîn.) “Bu mükâfatı inkâr mümkün mü?.. O mükâfat, karşılık ve cezâ; insanın yaptığı işlere göre ahirette karşılığını görmesi inkâr edilir mi?.. Bu mutlaka olacak!.. Allah hâkimlerin hâkimi değil mi, adaetlilerin adaetlisi değil mi, her şeyi hikmetle yapan değil mi?” (Tîn, 95/7-8) O soruyu duyduğu zaman insanın tüyleri diken diken olur!

Biz de cevap veriyoruz³

بَلَىٰ وَنَحْنُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ مِنَ الشَّاهِدِينَ

(Belâ, ve nahnü alâ zâlike mine's-şâhidîn)
[Evet, hâkimler hâkimidir, biz de buna şahitlik edenlerdeniz.] Öylesin yâ Rabbi, biz de şahidiz!

Elbette, her hükmü güzel. Lütfü güzel; kahrı, cefası güzel, safası güzel; kaderi, kısmeti güzel, her şeyi güzel. İnsanın onu anlayabilmesi, her şeyinin güzelliğini görebilmesi lâzım!

Alman veya Avusturyalı, İhlâs Sûresi'ni okuduğu zaman eriyormuş. İhlâs Sûresi'nden müslüman olmuş, her okuyuşta eriyormuş. Neden?

---

³ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.184, no:3270; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.III, s.55, no:753; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.249, no:7385; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.310, no:3508; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.II, s.377, no:2097; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.437, no:995; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.I, s.452; İbni's-Sinnî, *Amelü'l-Yevm ve'lLeyleh*, c.II, s.331, no:435; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.289, no:1136; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.179, no:11457; Ebû Hüreyre RA'dan. (Ve ene zâlike şeklinde.) *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.608, no:2792; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXI, s.274, no:23491.

Mânasını derinliğine biliyor.

“—Hocam, Arapça öğrenemedik ki...”

Arapça öğrenemedin ama İngilizce öğrendin! Kur’ân-ı Kerîm okumasını bilmiyorsun ama her gün üç tane, dört tane gazeteyi okuyorsun, resimlerine de bakıyorsun! Dünya işi gelince dünyalık bahis konusu olduğu zaman çocuğunu koleje gönderiyorsun:

“—Ben bu Batı dilini öğrenemedim; çocuğum kolejde öğrensin, büyük adam olsun...”

Büyük adamlığın ölçüsü metreyle mi ölçülecek? İnsan iki metre olunca mı büyük adam olacak? Çocuğuna Kur’ân-ı Kerîm’i öğretiyor musun? Çocuğunun kalbine Allah korkusu yerleşmiş mi? Yoksa gözünü para hırsı mı bürümüş, makam hırsı mı bürümüş? O çocuğu sen yetiştirirsin, pantolonunun ütüsü bozulacak diye camiye gelmez, namaz kılmaz. Beğenmez ki sakallıları! Ne yapsın sakalları?!..

Fıkra olsun diye yazıyorlar: Adamı cennete koymak istemişler de:

“—Ben ne yapacağım softaların arasında, beni cehenneme gönderin!” demiş.

Cehenneme gidecek zaten de lafa bak, güya fıkra... “Orada rahat edemem.” diye düşünüyor, “Softaların arasında ne yapacağım?..” diye düşünüyor.

Sarhoşlar cehennemde, ayyaşlar, çalgıcılar, kötü kadınlar cehennemde; orayı istiyor. Allah kendi ağzıyla istetiyor:

“—Ben cenneti istemem, ne yapacağım orada!”

Doğru, sen orada ne yapacaksın? Senin yerin orası değil. Cehenneme kadar yolun var, paldır küldür yuvarlan git!

İnsan Kur'an'ı bilmeyince çok cahillikler eder. Bazısı da ciddi cahildir, onlara gerçekleri anlatırsan anlayabilir.

“—Hocam ya öyle mi? Dur hele bir düşüneyim, galiba sen haklısın. Tevbe yâ Rabbi, ben hata etmişim...” diye dönebilir.

Bazısı da çok cıvıktır, ne köy olur ne kasaba! Hiçbir işe yaramaz, ot gibi, saman gibi bir şey; ne tadı var, ne besin değeri var, mantar gibi bir şey! Kimisi de öyle oluyor.

Müslüman mantarlaşmamalı, koflaşmamalı, işe yaramaz hale gelmemeli.

Ben adama diyorum ki:

“—Peygamber SAS Efendimiz altın yüzüğü haram kılmış. ‘Benim ümmetimin erkeklerine altın yüzük haramdır!’ buyurmuş, yasaklamış, parmağına takma!”

Sırıtıp yüzüme bakıyor. Herif yetmiş yaşına gelmiş, sakallı; altın yüzüğü takmış.

Senin süslenme zamanın mı, sen kırk tane yüzük taksan kim bakar? Yetmişine gelmişsin, işin bitmiş. Sen yüzük taksan ne olacak takmasan ne olacak?

Tutmuş haram yüzüğü parmağına takmış, namazda benim yanımda durmuş, namaz kılıyor: Kafaya bak! Söylüyorsun;

“—Biliyorum, biliyorum...” diyor.

Biliyorsun da ne diye parmağına takıyorsun, Allah’la alay mı ediyorsun? Korkmuyor musun, Rasûlüllah darılır diye düşünmüyor musun?!..

“–Yüzüğü çıkartsam atsam hemen atlarlar!” diyor.

Senin yüzüğün senin başına çalınsın, ben sana on tane yüzük alırım. Senin yüzüğünde benim gözüm yok, ben ona nefretle bakıyorum, hoşnut olarak bakmıyorum ki! Senin yakut taşlı altın yüzüğünden ben memnun değilim ki! Görünce midem bulanıyor.

Cahil, Kur’an’ı okumadıkları, anlamadıkları için cahil! Kur’an’ı sevmedikleri, saymadıkları için cahil! Sevseydi, okur öğrenirdi. Saysaydı, saygısı olsaydı ahkâmını öğrenir, uygulardı:

“–Bir tanesinden başlayım da ondan sonra belki ikincisini de öğrenirim, üçüncüsünü de öğrenirim...” derdi.

Bir tanesi bile başlamadın ki!..

“–Hocam geçmiş bizden!”

Ne geçmesi; akşam olduğu zaman yemek yiyorsun, uykun geldiği zaman aman yatak diyorsun, susadığın zaman su istiyorsun! Bu sana daha büyük ihtiyaç!

“–Bizden geçmiş, kafam almıyor...”

Öyle bir alır, öyle bir aldırırlar ki! Allah insanı şeytana esir etmesin. O zaman mantık da değişiyor, muhakeme de, terazi de bozuluyor, yamuk tartmaya, eksik tartmaya başlıyor. Yanlış çıkartmaya başlıyor. Ağzından kelimeler dökülüyor, laf söylüyor ama bir işe yaramaz; ne

akla uygun, ne ilme, ne irfana uygun...

Nerede öz müslümanlar, has müslümanlar nerede bu zamane müslümanları! İnsan Kur'ân-ı Kerîm'den uzaklığı, Rasûlüllah'ın sünnetine uzaklığı nispetinde İslâm'dan uzaktır.

“—Müslümanım.”

“—Yemin et, şahit göster bakalım! Senin müslüman olman nereden belli?”

Acaba, Allah bize kulum diyecek mi? Gel bakalım diyecek mi? Nazar edecek mi?

وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ

(أل عمران: ٧٧)

(*Ve lâ yenzuru ileyhim yevme'l-kıyâmeti*)

“Cenâb-ı Hak onların yüzlerine bakmayacak, nazar bile etmeyecek!” (Âl-i İmran, 3/77)

Ne yapacak?

O zaman şimdiden çaresini düşünüp Allah'ın sevgili kulu olmaya çare arayacak. “Rabbim bana darıldı mı acaba, nasıl barışabilirim, nasıl rızasını kazanabilirim?” diye gecesi gündüzüne karışacak, insan feleğini şaşırarak! “Aman yâ Rabbi!..” diyecek, koşturacak.

c. Kur'an-ı Kerim Şifadır

Allah'ın kelâmı bize inmiş, bozulmamış, bir âyeti bile eksik değil, mahfuz! Bin dört yüz yıldan beri gelmiş. Müzelere gidiyorsun, Hz. Osman Efendimiz'in okuduğu Kur'ân-ı Kerîm karşımızda... Ne büyük devlet yâ Rabbi! Hz. Ali Efendimiz'in imzası yazılı Kur'ân-ı Kerîm

Topkapı müzesinde. Çok şükür yâ Rabbi, ne büyük nimet! Hiçbir şey bozulmamış, bize kadar gelmiş!

Geçenlerde Hırka-i Şerîf Camii'nde bize nasip oldu. Rasûlüllah Efendimiz'in pabucunu gördük, birisi getirmiş. Pabucunu muhafaza etmişler. Öptük, başımıza koyduk, el-hamdü lillâh.

Allah-u Teâlâ bizi, ahirette Rasûlüllah Efendimiz'in yanından ayırmasın, cennette komşu eylesin, dünyada rüyalarımızda göstere...

Kur'ân-ı Kerîm'i çok iyi öğreneceğiz, bugünden tezi yok buradan çıkar çıkmaz, hemen gideceğiz, okumaya başlayacağız.

“—Hocam koca bir kitap, ben bunun neresinden gireyim neresinden çıkayım, bu altı yüz küsur sayfa, nasıl baş edeyim?..”

Başından başla, hazmede ede yürü!

Öyle büyükler var ki Kur'ân-ı Kerîm'i on üç yılda hatmetmiş.

“—Neden?”

Sindire sindire okuyor, düşünüyor düşünüyor.

İmamlarımızdan, müctehidlerimizden bir tanesi başını eğmiş; yatsı namazından sonra oturduğu yerden sabah namazına kadar bir ayetten elli tane, yüz tane hüküm çıkarmış. Uyumuyor, kafası çalışıyor; gözü kapalı, gönlü uyanık. Bir ayetten kaç türlü ince, latif mâna çıkartmış, hüküm çıkartmış. Müctehid, mübarek, alim, fâzıl, ârif insan, derin insan!

Biz gazete okuruz, mecmua okuruz, müstehcen

yayın okuruz. Millet sinemaya, tiyatroya gider televizyon seyreder. Televizyonla

evin içine her türlü melanet gelir. Randevu evi bile geliyor.

“—Ömrümde hiç randevu evine gitmedim, hiç görmedim ...” Film diye evin içine geliyor.

“—Cumhuriyet Bayramı, millî bir film; hadi çocuklar seyretsin...” diyorsun.

Bakıyorsun, öyle bir sahneyi koymuş, hemen git yakala adamı, artık ne yapacaksan yap!

Sen çocuk eğitimi diye bir şey bilmiyor musun, pedagoji diye, edep, namus diye bir şey bilmiyor musun; bu çocuğa sahne gösterilir mi?

Bu filmi gece on ikiden sonra edepsizlere göster, gündüz çocuğa ne gösteriyorsun?

“—Baba bu ne, kadın ne yapıyor, bu adam ne yapıyor?”

Evin içinde papazın vaazı, papazın cenaze merasiminde söylediği nutuk adamın kulağının içinde...

Bundan büyük rezalet mi olur?

Evin içine her türlü rezaleti bağlamışsın, lağım, idrar, bulaşık suyu, dışkı, pislik, şaldur şuldur her şey evin içine akıyor. Sen de karşısına geçmişsin; ayaklarına sürtünüyor, kalbine sürtünüyor, gözüne, kulağına sürtünüyor. Ondan sonra müslümandan hayır bekle!

Tabii o zaman altın yüzüğü sırita sırita takar, faizi sırita sırita yer, günahı sırita sırita yapar, harama sırita sırita bakar, bir de döner;

“–Güzele bakmak sevaptır, sen güzellikten ne anlarsın?..” der.

Sen gittin, mahvoldun!

Adam çürüdü, imandan eser kalmadı ki! Allah; edebe riayet etmedi mi, imanı kazak çıkartır gibi üstünden sıyırtıp alınca, insan sudan çıkmış balığa benzemez; derisi yüzülmüş koyuna benzer, bitti!

Allah bizi Kur’an’dan ayırmasın...

Muhterem kardeşim!

Kur’an; benim içime, senin içine sevgisini vermiyorsa, çok büyük kusurumuz var da ondan! Kur’anı sevecek insan.

“–Hocam ben seviyorum, öpüyorum, başıma koyuyorum...” Yetmez, mânasını anlayacaksınız, ahkâmını uygulayacaksınız!

Camiye gel, Kur’an’ı öp, mukabeleyi takip et; hatim duasına amin de; ondan sonra faiz ye... Olmaz. Sen Kur’an’a tâbi değilsin, sen Kur’an’ı sevmiyorsun, sen Allah’ın dinine tâbi değilsin, sen Allah’la harp etmeye kapı açmış adamsın!

Kur’ân-ı Kerîm’i saygıyla, tane tane, sindire sindire, mânasını düşününe düşününe okuyacağız.

Peygamber Efendimiz öyle okurdu, ağlardı. Cehennem ayeti geldiği zaman Allah’a sığılırdı; müjde ayetleri geldiği zaman yüzü gülerdi, yüzünde güller açardı. Cennetten bahsedildiği, cennet anıldığı zaman, Peygamber Efendimiz cenneti isterdi. Eski ümmetlerin hâlleri anlatıldığı zaman, onların başlarına azap geldiği söylendiği zaman, Peygamber Efendimiz;

“—Aman yâ Rabbi, benim ümmetimi koru!” diye dua ederdi.

Kur’ân-ı Kerîm insana şifadır, maddî hastalığına da şifadır mânevî hastalığına da şifadır. Küfre de şifadır, şirke de şifadır, inkâra da şifadır, tereddüde de şifadır münafıklığa da şifadır. Kur’ân-ı Kerîm her türlü hastalığa şifadır. Cân-ı gönülden sarılırsan cân-ı gönülden okursan. Allah-u Teâlâ Hazretleri sindire sindire, tatlı tatlı, seve seve, hayran, âşık okumayı nasip etsin... Kur’ân-ı Kerîm’i de bize şefaatchi eylesin...

Sen ona öyle saygısız davranıyorsun, sen onu bir cilt olarak, kâğıt yaprakları olarak görüyorsun... Yarın onun şefaath hakkı var, Kur’ân-ı Kerîm’in davacı olma durumu var. Yarın Kur’ân-ı Kerîm sana davacı olabilir.

“—Hocam bu kitap, davacı olur mu?”

Allah CC, rûz-ı kıyamette elleri konuşTURACAK, ayakları konuşTURACAK, insanların azasını konuşTURACAK:

وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَكْسِبُونَ

(يس: ٦٥)

(*Ve tükellimünâ eydîhim*) “Elleri şehâdet edecek, konuşacak. (*Ve teşhedü ercülühüm bimâ kânu yeksibûn.*) Ayakları işlediklerine şahitlik edecek.” (Yâsin, 36/65)

Yâsîn’de okumuyor musun?

“—Okuyorum ama mânasını bilmiyordum.”

Mânasını bilmiyor. Ne demek?

O mücrimlerin, o günahkârların elleri bize ifade verecek, konuşacak, işledikleri amellerin hakkında şehadet edecek! Yürüdükleri ayakları insanların aleyhinde şehadet edecek.

“—Ayak konuşur mu?”

Allah konuşturursa konuşur. “Konuş!” dedi mi isterse konuşmasın; el konuşur, ayak konuşur, taş, ağaç, dağ konuşur... Her şey konuşur!

Kur’ân-ı Kerîm de davacı olacak:

“—Yâ Rabbi! Bu kulun beni sevmeyi, bana hürmet etmedi, beni okumadı, dinlemedi, anlamadı, beni sevmeyi; ondan davacıyım!” diyecek.

Kur’ân-ı Kerîm’in davacısı olduğu, hasmı olduğu insanın vay hâline, vay o kimsenin haline!

Kur’ân-ı Kerîm’in seni sevmesi için çalışacaksın, Kur’ân-ı Kerîm’in senden razı olması için çalışacaksın, gönlünü hoş etmeye çalışacaksın, itibar izzet edeceksin!

d. Bayramda Def Çalınırdı

İbn-i Mâce ve Ahmed ibn-i Hanbel Kays ibn-i Said RA’dan şöyle rivayet ediyor:⁴

⁴ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.IV, s.188, no:1293; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.422, no:15517; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.X, s.218, no:20768; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Müttefik ve’l-Müfterik*, c.III, s.204, no:1324; Kays ibn-i Said RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.89, no:18102; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.215, no:7130.

كَانَ يُقَلِّسُ لَهُ يَوْمَ الْفِطْرِ

(حم. ه. عن قيس بن سعد)

RE. 559/19 (*Kâne yukallesu lehû yevme'l-fıtrî.*)
“Peygamber SAS Efendimiz’e Ramazan Bayramı gününde def çalındığı, tempo tutulduğu olurdu; ses çıkartmazdı.”

Çünkü Ramazan Bayramı biz müslümanların sevinç hâli, onun masum bir şekilde yapılmasına ses çıkarmazdı. O derecede, ölçüde, o çizgide kalmak şartıyla müsaade buyurmuş. Bir keresinde Ebû Bekir es-Sıddîk Efendimiz geldiği zaman, Ömer el-Fâruk Efendimiz geldiği zaman kadınlar kendi aralarında def çalarlarken, onlar geldi diye hepsi bir kenara kaçıştılar. Peygamber Efendimiz:

“—Onlara dokunmayın, onların keyfilerini bozmayın!” dedi. Gayrimeşru bir şey yapmıyorlar, Ramazan Bayramı’nda normal, masum bir sevinç. Bir sevinç izharı; masum ölçüler içinde, sevincin izharı için müsaade eylemiş.

e. Cuma Günü Tırnaklarını Keserdi

Hadîs-i şerîf Ebû Hüreyre RA’dan rivayet:⁵

⁵ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.257, no:842; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.III, s.24, no:2763; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.424, no:8273; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.II, s.384, no:3036; Ebû Hüreyre RA’dan.

Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.244, no:5758; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.VI, s.92; Abdullah ibn-i Ömer RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.127, no:18322; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.215, no:7131.

كَانَ يُقَلِّمُ أَظْفَارَهُ وَيَقْصُّ شَارِبَهُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ قَبْلَ
أَنْ يَرُوحَ إِلَى الصَّلَاةِ

(طب. عن أبي هريرة)

(*Kâne yukallimu ezfârehû, ve yekussu şâribehü yevme'l-cumuati, kable en yerûha ile's-salâti.*)

(*Kâne yukallimu ezfârehû*) “Peygamber SAS Efendimiz, cuma günü tırnaklarını keserdi, (ve *yekussu şâribehü yevme'l-cumuati*) bıyığını kısaltırdı, uzayan kısımlarını kısaltırdı.”

Peygamber Efendimiz cuma günü Cuma namazına gitmeden önce bu işleri yapar öyle giderdi.” Bu niçin bu tarzda ifade edilmiş? Cuma, müslümanların bayramı, haftanın günlerinin en şereflişidir, kıymetlidir, güzeldir, nurludur, sevaplıdır. Cuma günü çok sevaplı bir gündür. Cuma günü müslümanların bayram günüdür, cuma günü bazı rivayetlerde bayram günlerinden daha sevaplıdır. Haftada bir geliyor el-hamdülillah, Ramazan Bayramı senede bir gün geliyor, Kurban Bayramı senede bir geliyor. Allah bizi haftada bir cumaya kavuşturuyor, kıymetini bilene ne mutlu!

Cuma namazı çok kıymetli, cuma günü, cuma gecesi çok kıymetli, çok sevaplı, salât u selâm getirmek çok değerli!

Bazıları;

“Cuma gününde müslümanın bayram günü diye acaba yapılmaz mı?..” gibi şeyler düşündükleri için Peygamber Efendimiz öyle bir yasak koymamış.

Tırnaklarını keserdi, bıyıklarını kısaltmak gerekiyorsa kısaltırdı; camiye öyle giderdi.

Bazıları diyorlar ki:

“—Bırak, kıl da cumasını görsün, bayramını görsün!”

Öyle bir şey yok! Kesme de, tıraş olma da o da cumasını görsün. Öyle bir şey yok!

Cumaya temiz, pak, güzel kokular sürülmüş, gusül abdesti almış, ter kokusu olmadan, güzel elbiseleri giymiş, tertemiz elbiselerle, çoraplarla gitmek sevap; erken gitmek sevap; güzel bir tavırla gitmek, temiz pak bir halde gitmek sevap.

Saç sakal birbirine karışmış, bıyıklar uzamış, ağzın içine dönmüş girmiş, tırnaklar uzamış, altına toz toprak girmiş;

“—Ben dünyayı metalik vermeyen zahid bir insanım, aldırıyorum.”

Öyle şey yok! İslâm temizlik dini...

“—Benim kalbim temiz...”

Hem kalbin hem dışın temiz olacak, hem namaz kıldığın yer hem elbisen temiz olacak, hem vücudun hem kalbin temiz olacak! Temizliğin her kademesine hepsine birden riayet edeceksin! Parmakların temiz olacak, tırnakların kısa olacak, altı kirlili olmayacak.

Koltuk altların kazanmış olacak, kıllar mısır püskülü gibi uzamış olmayacak. Kasık araları temizlenmiş olacak. Ağzın, burnun tertemiz olacak. Cuma günü bir boy abdesti alacaksın,

tertemiz, güzel kokular süreceksin, temiz elbiseler giyeceksin, öyle geleceksin.

“—Hocam, elbisem çok yeni, terziye yaptırdım, bayağı da iyi kumaştan yaptırdım, pahalı da; cuma günü eski pantolon giyeyim camiye öyle gideyim, ütüsü bozulmasın, bu pantolonun dizi çıkmasın...” Yanlış bir mantık! En temiz, en güzel kıyafetinle gideceksin çünkü müslümanların bayramıdır! Camide senin güzel kokundan herkes sevinecek. Senin yanında durmaktan adamın burnunun direği kırılmayacak. İnşaatçı inşaat hâliyle geliyor, boyacı boyacı hâliyle geliyor, kasap et kokusuyla geliyor, filanca filanca kokuyla geliyor... Bizim Erzurumlu dayı da Erzurum’da yün çorabı giymiş, gelmiş. Otobüste ayağı ısınmış, soğumuş, terlemiş... Şadırvan da ayağını yıkıyor. Kirli çorabı üstüne giyiyor. “—Acaba birkaç tane koyun mu girdi içeriye...” filan diye burnunun direği kırılacak gibi, cemaat rahatsız oluyor. Bırak çorabını, sok pabucun içine, gıcır gıcır ayaklarınla tertemiz gel. Temiz olacak ve etrafındakiler ezalanmayacak, güzel kokular süreceksin. Sekinet ve vakar ile geleceksin, namazı kılacaksın.

f. Peygamber SAS Efendimiz’in Sitem Etmesi

Ahmed ibn-i Hanbel ve Buhârî Enes RA’dan rivayet etmişler:⁶

⁶ Buhârî, *Edebü’l-Müfred*, c.I, s.154, no:430; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.III, s.367; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.141, no:18407; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.215, no:7132.

كَانَ يَقُولُ لِأَحَدِهِمْ عِنْدَ الْمُعَاتَبَةِ مَا لَهُ تَرَبَّ

جَبِينُهُ

(حم.خ. عن أنس)

(*Kâne yekùlu li-ehadihim inde'l-muâtebeti: Mâ lehû? Teribe cebînuhû*) (*Kâne yekùlu li-ehadihim inde'l-muâtebeti*) “Peygamber SAS Efendimiz bir kimseye biraz itab edecek, sitem edecek, laf dokunduracak olsa, ancak şu kadar söylerdi: (*Mâ lehû? Teribe cebînuhû*) Ne oluyor şu alnı topraklanasıcaya?”

“—Sana ne oluyor, bu yaptığın doğru mu?..” tarzında değil de üçüncü bir şahıstan bahseder gibi;

“—Filanca şahsa ne oluyor?” diye böyle anlatırdı.

İkazı bu kadardı. Biz; “laf çakıştıрма” diyoruz ya; kızması, azarlaması ancak bu kadardı.

Peygamber Efendimiz kızmazdı.

Senelerce kendisinin hizmetinde bulunan bir kimseye kızdığı dahi görülmemiş, ancak, “Alnı topraklanasıca!” demiş. Bu Araplar’ın bir tabiri. Bazan da, (*Teribet yedâke*) “İki eli topraklanasıca...” derler. Bu şaka, latife yollu bir söz.

Peygamber Efendimiz’e birisi gelmiş, sormuş:

“—Nasıl bir kızla evlensem, uygun olur, hangi evsafıta bir kızla evlenmeliyim?”

Hani güzel mi olsun, endamlı mı olsun, vücut ölçüleri şöyle böyle veyahut soylu soplu; falancazâdelerden filancanın kızı mı, asaletli

mi olsun, boylu poslu mu, zengin mi olsun, güzelliği mi dillere destan olsun, aman Allah dedirten cinsten mi olsun?

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki:⁷

تُنكحُ الْمَرْأَةُ لِأَرْبَعٍ لِمَالِهَا وَلِحَسَبِهَا وَلِجَمَالِهَا
وَلِدِينِهَا فَظَفَرٌ بِذَاتِ الدِّينِ تَرِبَتْ يَدَاكَ

(بخ.م.د.ن.ه.حب.عن أبي هريرة)

RE. 258/11 (*Tünkehu'l-mer'etü li-erbain*)
“Kadın, şu dört şeyi için nikâhlanır: (*Li-mâlihâ*) Malı için, (*ve li-hasebihâ*) asaleti için, (*ve li-cemâlihâ*) güzelliği için, (*ve li-dînihâ*) ve dini için. (*Fa'zfer bizâti'd-dîn, teribet yedâke*) İki eli toprak olası, sen din sahibine bak!” İnsan bir konuşmada sevdiği bir kimseye sevinçli bir münasebetle söyler. Anlıyoruz ki herhalde bunu tebessümle söylüyordu. Sevgi, latife yolu: Elleri toprak olasıca! “—Sen dindarlığından, takvâsından dolayı bir kimseyi nikâhlamaya azmet, öylesini seç, elleri toprak olasıca!”

⁷ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.1958, no:4802; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.1086, no:1466; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.219, no:2047; Neseî, *Sünen*, c.X, s.331, no:3178; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.597, no:1858; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.428, no:9517; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.IX, s.344, no:4036; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.V, s.26; Ebû Avârne, *Müsned*, c.III, s.11, no:4010; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.433, no:8420; Ebû Hüreyre RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.428, no:9517; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.179, no:2171; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.269, no:5337; Dâra Kutnî, *Sünen*, c.III, s.302, no:212; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.293, no:44542; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.319, no:1022; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.376, no:11011.

buyuruyor.

Birisine itap edecek, sitem edecek olsa en çok ne diyormuş? (*Mâ lehû teribe cebînuhû*) “Alnı toprak olasıcaya ne oluyor, niye böyle yapıyor?” diyormuş. Bazısı diyor ki: (*Rağime enfehû*) “Burnu yerde sürtsün!” O zaman, başı yere geldiği zaman alnı toprak olur, bu mânaya. “— Hayır, namaz kılasıca... Secde ettiği zaman alnı toprak göresice...” diye lehine duadır.” diyenler de var.

Efendimiz bu kadar söylermiş. Nefsi için kızması yok! Hele sen İslâm’ın ahkâmına bir dokun, o zaman celallenirdi, bir damarı kabarırdı. Hutbeye, minbere çıktığı zaman bir başkomutan gibi gözleri kızarırdı, celalli konuşurdu.

Mehmed Zahid Kotku Hocamız Rh.A de öyleydi. Demek ki o mânada Rasûlüllah’a ittiba etmiş. Hutbe okurken ödümüz patlardı, yüzüne bakmaya korkardık. İnecek bizi dövecek diye korkardı, dövmezdi. Sanki bize öyle gelirdi, öyle celalli konuşurdu, yüreğimiz hop hop hoplardı. Yüreğimiz ağzımıza gelir tekrar geri giderdi, öyle celalliydi.

Rasûlüllah böyle yaparmış da, Rasûlüllah’ın ahlâkıyla ahlâklanmasından dolayı öyle yapıyormuş. Rahmetli Mehmed Zahid Kotku Hocamız hutbede celallenirdi.

Allah’ın emri çiğnendiği, yasak iş yapıldığı zaman celallenirdi, ama kendisine karşı ufak tefek kusur etmişler, o zaman latife yollu söylerdi. Sitem bile sayılmazdı; dua mı beddua mı, o da belli değildi.

“—Alnı toprak olasıca...” deyip geçiyormuş.

Güzel ahlâkının bir sahnesi; perde aralanıyor, Rasûlüllah’ın ahlâkının güzelliğini birazcık görüyorsun, ağzına biraz tat geliyor. Daha çok tanısan daha çok gelecek, âşık olacaksın, o zaman feleğini şaşıracaksın, ne yapacağını şaşıracaksın. Allah-u Teâlâ Hazretleri, gönlümüze Rasûlüllah sevgisini iyice yerleştiresin...

Peygamber Efendimiz:

“—Bir gönle Rasûlüllah’ın sevgisi girer bulaşırsa, o gönül cehennem ateşi görmez!” diyor.

“Ben Rasûlüllah’ı çok seviyorum, dayanamıyorum, hac zamanı gelse veya umre olsa da o mübarek topraklara gitsem...” Yunus Emre’nin dediği gibi:

Bir mübarek sefer olsa da gitsem; Kâbe yollarında kumlara batsam; Hûb cemâlin bir kez düşte seyr etsem; Yâ Muhammed, canım arzular seni...

Osmanlı şairlerinden Hakânî Bey diye birisi var. Peygamber SAS Efendimiz’in mübarek *Hilye-i Şerîfe*’sini; yüzü nasıldı, gözü nasıldı, kaşları ne edadaydı, kirpikleri nasıl kıvrıktı, gözleri nasıl tatlıydı diye yazmış. Rüyada Efendimiz’i görmüş. Efendimiz ona iltifat buyurmuş, o da Efendimiz’in iltifatına mazhar olarak ruhunu teslim etmiş. Neden? O sevgi bir insanın kalbine birazcık bulaştı mı, o güzel koku insanın kalbine biraz karıştı mı —iksir gibi bir şey— cehennem ateşi o kalbi yakmaz, o kimse cehenneme girmez. Onun için çocuklarınızı yetiştirirken Rasûlüllah’ın sevgisiyle yetiştirin!

Hoşuma gitti; bizim torunları bir anaokuluna vermişler, geçenlerde evlerine gittim. Küçük çocuk, daha dört yaşında, peltek peltek; “—*Hüva’llâhü’llezî lâ ilâhe illâ hû, er-Rahmân, er-Rahîm, elMelîk, el-Kuddûs, es-Selâm, el-Mü’min, el-Müheymin...*” Epeyce 20-30 tane Esmâü’l-Hüsnâ’yı saydı.

“—Nerede öğrendin?” dedim. Anaokulunda, bayağı ciddi ciddi öğrenmiş. Peygamber SAS Hazretleri de bir hadîs-i şerîfnde bu konuda bize işaret eylemiş, öğretmiş, buyuruyor ki:⁸

إِنَّ لِلَّهِ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ إِسْمًا مِّنْ أَحْصَاهَا دَخَلَ
الْجَنَّةَ

(بخ. م. ت. ه. حب. طس. ق. عن أبي هريرة)

(*Inne li’llâhi tis’aten ve tis’îne’smen, men ahsâhâ dehale’lcenneh.*) “Muhakkak ki, Allah-u Teâlâ’nın doksan dokuz ismi vardır. Kim bunları ezberlerse veya mânâsına âşinâ olur, içine sindirirse cennete girer.” Küçücük yaşta öğretiyorlar. Sen Esmâü’l-Hüsnâ’nın şu kadarını ezberledin, diye bir de tesbih hediye etmişler. Ötekisi de tesbihi almış berikisi de almış.

⁸ Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.981, no:2585; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.2062, no:2677; Tirmizî, *Sünen*, cV, s.530, no:3506; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1269, no:3860; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.258, no:7493; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.87, no:807; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.296, no:981; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19601; Taberânî, *Dua*, c.I, s.48, no:97; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.VI, s.231, no:1704; Dâra Kutnî, *İlel*, c.IX, s.1675; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.139; Ebû Hüreyre RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.I, s.674, no:1933; İbn-i Hacer, *Tahlîsü’l-Hayr*, c.IV, s.172, no:2056; *Keşfü’l-Hafâ*, c.II, s.23330.

Seviniyor, geceleyin kalkıyor, babasının yanına [gidiyor]: “Biraz Esmâü'l-Hüsnâ'ya çalışalım. Yarın imtihan olacağız.” İşin ucunda tesbih var, mükâfat var diye çocuk heves ediyor.

Çocuğu Allah sevgisiyle yetiştirmek, Peygamber sevgisiyle yetiştirmek, dindar yetiştirmek... Çocuk böyle yetiştirilmeli, böyle olmalı, böyle mekteplere verilmeli.

“—Hocam, falanca çocuğunu bale mektebine vermiş; bir etek var, etek demeye bin tane şahit ister. Bacakları ayırım yerinden yukarıya doğru her tarafı görünüyor. İnce, bütün vücudunu kavrayan bir şey giymiş. Ayak parmaklarının üzerinde sipsivri durmasını biliyor, bale öğreniyor...”

Başına çalınsın! Ne olacak bu baleyi öğrenince?!.. Bacağını bir o tarafa kaldırıyor, 45 kırk beş derece; bir bu tarafa kaldırıyor, 90 derece; bir o tarafa kaldırıyor, 135 derece, alını dizine değiyor...

“—Hünerli!”

Ne hüneri; bu Rusların hüneri, bundan ne olacak?

Sen çocuğuna Rasûlüllah'ın sevgisini öğret, imanı öğret, Kur'an'ı öğret, Allah yolunu öğret, Allah sevgisini öğret, bizim yolumuzun da nice güzellikleri, incelikleri var, onları öğret...

“—Hocam, güzel sanatlardan bir sanat?..” O gâvurun güzel sanatı, gâvurun zevki!

Nasreddin Hoca ne demiş?

“—Soğanla yoğurt yedim ama ben de

beğenmedim.” demiş, tadını beğenmemiş.

Herkes bir usul buluyor, bir şey yapıyor. Soğanla yoğurdun tadını almamış.

İnsanın yaptığı şey güzel olmalı. El-hamdü lillah dedelerimizin çinilerini herkes beğeniyor. Avrupa’ya ihraç ediliyor vs. Camileri herkes beğeniyor, geliyorlar. Allah Allah, ne kadar güzel... Nakışları, ciltlerimizi, Kur’ân-ı Kerîmlerimizi herkes beğeniyor. Müzelerimizdeki eşyalarla iftihar ediyoruz. Müslümanın ruhu güzel, eseri de güzel olur, her şey güzel olur.

“—Hocam, pek resme rağbet etmemişler. İslâm resmi yasaklamış mı, güzel sanatlar düşmanı mı?”

Yasaklamış! Var mı diyeceğin, yakama mı yapışacaksın, boynumu mu keseceksin?!..

Neden yasaklamış?

Küfre düşmesinler diye, puta tapmasınlar diye heykeli yasaklamış, resmi uygun görmemiş. “Evde suret olduğu zaman oraya melek girmez!” buyurmuş.

“—Hocam, bu babamın resmi, hacı...”

Hadîs-i şerîf;

“—Hacı efendilerinin resmi müstesna...” demiyor ki; “Suret olan eve melek girmez!” diyor.

“—Ben babamı çok seviyorum.”

Seviyorsan Allah rızası için onu oradan kaldır. Sen onun resmini oraya asıyorsun, o mezarda kıvrım kıvrım kıvrıyor. “Hâlâ sünnete aykırı bid’at işleniyor, günah oluyor.” diye. Evde sen

de babamı her seferinde görüyorum diye boy resmini asıyorsun.

“—Hocam, bu Arap kıyafetli. Başına agel geçirmiş, sırtına harmani almış...”

Ne kıyafette olursa olsun! İslâm kestirmiş atmış, yok böyle bir şey!

Onun yerine ne var?

Nakış var, tezyinat, tezhip var, cilt sanatı, dokuma sanatı var... Sen sanatını, güzellik duygunu başka bir yerde, başka meşru güzelliklerle tatmin et! Ne diye haramlara bulaşıyorsun; eve melek girmeyecek, Allah hesap soracak!

Hadis-i şeriflerde:⁹

وَلَعْنَةُ الْمُصَوِّرِينَ

(*Ve leane'l-musavvirîn*) “Rasûlüllah SAS Efendimiz, tasvir yapanlara, heykel yapanlara da lânet etmiştir.” diye bildiriliyor.

Allah kıyamet gününde onlara diyecek ki;

“—Bunun resmini yaptın, heykelini yaptın ya, canını da ver! Haydi bakalım şu yaptığın şeyin ver canını!”

Nereden versin, o Allah'ın âciz kulu!

“—Ne diye resmini yaptın, yürü cehenneme!”

“—Hocam, bizde yok. Bizde büfenin üstüne kuş resmini koydum, çok beğendim.”

⁹ Buhârî, *Sahîh*, c.V, s.2045, no:5032; Ebû Cuhayfe RA'dan.

Olmaz!

“–Kedi koysam olmaz mı?”

Olmaz!

“–Kartal, şahin resimleri?”

Olmaz!

“–Duvarda geyik resimleri?..”

Olmaz, câiz değil, uygun değil, yanlış! Oraya bir âyet-i kerîme koy, bir hadis koy; gören ibret alsın, mânası ne desin. Onun için vaaz, nasihat olsun. Veyahut güzel bir şey koy; bir çiçek koy, camimizde motifler var, çiçekler var, tamamen süssüz değil, yukarısı aşağısı... Her yiğidin bir yoğurt yiyişi vardır. Biz müslümanların da zevki âlâların âlâsıdır, haram değildir, helal yoldandır.

Ötekilerin sanatı başka sanat, onlarınki boynuzlu sanat, onlar kadını açmayı sanat sayarlar. Boynuzlu, namusa aykırı!

Adam evli; karısı filanca artistle öpüşüyor, koklaşıyor, kocası da orada duruyor! Neden?

“–Hocam film çeviriyorlar, ne olacak?”

Rezalet! Alçaklık! Başka bir mevzu mu bulamadın? Biz yapmayız; gâvur yapar, gâvurun zevki... Yapmamalıyız. Bizim ne olduğumuzu bizim idrak etmemiz, benliğimizi, İslâm şuurunu bilmemiz lazım!

“–Ben müslümanım arkadaş, o kadar!”

“–Aptal mısınız, enayi misin; ye şu faizi...”

“–Ben haram yemem!”

“—Gel gazinoya gidelim, felekten bir gece çalalım...”

Çalmanın hangisi hayır getirmiş ki, bu hayır getirsin!

“—Ben gitmem öyle yere; gidersem Kur’an okunan yere giderim, ilim irfan meclisine giderim. Hiçbir şey bulamazsam sefalı, manzaralı bir yere giderim. Orada Allah’ın güzelliklerini temaşa ederim, güneşin batışını, doğuşunu seyrederim. Bahar dalını seyrederim, tepeden tırnağa çiçek açmış ağacı seyrederim...”

Deli eder insanı bu dünya;

Bu gece, bu yıldızlar, bu koku;

Bu tepeden tırnağa çiçek açmış ağaç...¹⁰

Kışın bu ağaç çırıl çıplaktı. Bu süsleri nereden aldın, nereden buldun? Tepeden tırnağa çiçeklenmiş; baktığın zaman hayran kalıyorsun. Bakılacak nice güzellikler var!

Allah bize müslüman olduğumuzun şuurunu kaybettirmesin. Adımımızda, oturmamıza, kalkmamıza, konuşmamıza, zevkimize, sevmemize İslâm şuuru versin... Evimizi süslememizde, mobilyamızda, koltuğumuzda, sedirimizde, halımızda İslâm şuuru olsun...

Halıya bakıyorsun ortasında kocaman bir gamalı haç yerleştirmiş! Motif İtalya’dan geliyor, motifi gâvur yapıyor, ortasında kocaman bir Malta haçı...

Ya Malta şövalyeleri bizim dedelerimize kan kusturdular, gemilerini yaktılar! Hristiyan tari-

¹⁰ Orhan Veli Kanık (1914-1950)

katından bir tarikatın şövalyeleri, din namına haçlı seferi yaptılar. Sen onun haçını halına almışsın! O halıyı alma; Selçuklu desenli bir halı al, Sivas desenli bir halı al, Ladik desenli bir halı al... Dikkat et!

“—Ben böyle şey istemiyorum! Başkası alsın...” de.

Tepeden tırnağa her taraf put!

“—Böyle haç zarar vermez.”

Zarar vermez ama ne diye olsun, ne diye adamın haçı putu benim evime gizliden gizliye girsin! Düz halı sererim daha iyi, yemyeşil, dümdüz, masmavi, gri renkli, daha iyi; desenli olması şart değil!

“—Buyur hocam, galiba namaz kılacaksın, seccadeyi yayayım.”

“—Allah razı olsun...”

Bakıyorsun, tam secde yerinde kocaman bir put; seccadeye getirmişler; tam secde yerine koymuşlar, ayak yerine koymamışlar. Kasıt olduğu belli, adam motiften medet umuyor:

“—Oraya motif koyarsa müslüman gâvur mu olacak?”

Olmaz ama ondan medet umuyor, kendi desenini yapıyor!

Sen ne diye kendi desenini düşünmüyorsun?

Evinin parmaklığını yapmış, Kâbe-i Müşerrefe'nin demir parmaklıklarını haç şeklinde yapmış!

Daha başka bir desen bulamadın mı, hiç mi

müslüman sanatçı yoktu? Her şeye dikkat etmek lazım.

Biz müslüman olduğumuz için, her şeyimiz İslâm damgasını taşımalı... Her şeyim İslâmca, konuşmam, kızmam, sevinmem, reaksiyonum, aksiyonum, her şeyim İslâmca olur. Taklitçi değilim ki! Kimi taklit edeceğim, taklit edersem Rasûlüllah'ı taklit ederim; elin gavurunu mu taklit edeceğim? Filanca artistin bıyığını mı taklit edeceğim?..

“—Sen niye böyle kafayı kazımışsın?”

“—Jul Bryner'e benziyorum.”

“—Sen niye bıyığının üstünü kazımışsın?”

“—Clark Gable'e benziyorum.”

“—Sen niye bunu böyle yapmışsın?”

“—James Bond'a benziyorum...”

Ya hiç İslâm kalmadı mı? Bütün modalar kâfir! Şairin dediği gibi memleket kâfiristan olmuş el amân! Neden? Şuurumuz olmadığından, İslâm şuuru yok!

Şuurumuz olsa:

“—Arkadaş benim üslubum da böyledir, biz böyle yaparız. Bizim örfümüzde böyledir, böyle yapalım!” deriz.

Japon, evinde mobilya yok diye korkuyor mu? Hiç korkmuyor.

Japon bu koltukları evin içine sokmaya çalışsa zaten sığmaz ki! Kalabalık ülke. Biz koltukları dolduruyoruz. Koltuklar orada sefa sürüyor,

biz kapının önünde el pençe divan duruyoruz. Koltuklar otursun misafir odamızda; kocaman gemi gibi, kalyon gibi kanatlı, kuyruklu koltuklar... Bir kişi oturuyor, ötekisi uzaktan yutkunuyor; iki kişi oturdu mu yer kalmıyor, bir kişiyle odanın köşesi doluyor. Taht mı yapıyoruz?

Bizim âdetimiz bu değil!

Benim hatırladığım; evin camının önünde bir sedir olurdu, üstüne bir halı, kenarına ot yastıklar. Oh kolunu koyarsın, başköşeye en yaşlı bağdaş kurar, oturur. Sekiz on kişi alırdı, ötekisi yere otururdu. Yerde de minderler, şilteler... Ucuzdu, masrafı da yoktu. Düğün de kolaydı, evlenmek de kolaydı!

Şimdi bekârlar; “Nasıl evleneceğiz?” diye düşünüyor.

Şu kadar milyon yemek takımı... Şu kadar milyon yemek takımı da bir işe yaramaz! Yemek takımlarının hepsi fuzulidir, taklittir. Çok az işe yarar, adam yemeğini yine sinide yer. Yemek takımı, misafir odasında durur, kullanmaz! Oturma odasına sofrayı örtüsünü yayar, eski usulle sinide yer. “—Peki, ne diye aldın bunu? Ne diye parayı kaptırdın?” Kaptırmışız, paçayı kaptırmışız da ondan. Evvela paçayı kaptırmışız batı taklitçiliğine, ondan gidiyor! “—Ben bu mobilyayı istemiyorum.” Perdelerin hepsi tavandan tabanadır.

“—Yahu hacı hanım, bu kadarına lüzum yok...” Anlatamazsın! Amerika’da hükümet yasaklamış, tabandan tavana perde yasak! Camın üstünden

bir çerçeve, camı kapatacak kadar bir perde. Şehir tiyatrosunun sahnesinin perdesi gibi bir uçtan bir uca perde...

“—Buna ne kadar para verildi?”

“—Kartonpiyerine şu kadar, bilmem neresine şu kadar...” Hayatı biz kendi kendimize zorlaştırıyoruz, sade güzelliği unutmuşuz. Peygamber SAS Efendimiz’e uymaktan, gâvura benzemekten, kendimizin öz, kendimizin âdeti, örfü olması bakımından bu noktalara kadar geldik.

g. Horoz Ötünce Namaza Kalkardı

Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud, Neseî, Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Abdilber (*rahmetu’llâhi aleyhim ecmaîn*) Hz. Âişe-i Siddîka RA Validemiz’den — Allah şefaatine erdirsin— rivayet etmişler:¹¹

كَانَ يَقُومُ إِذَا سَمِعَ الصَّارِحَ

(حم. ق. ت. ن. ه. عن عائشة)

(*Kâne yekûmu izâ semia’s-sâriha.*) “Peygamber SAS Efendimiz horoz sesini duyunca kalkardı.”

Ne zaman? Yani gece...

Sârih, bağırarak demek. Gecenin o vaktinde horoz bağıracağı için horoza o ismi vermişler.

¹¹ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.295, no:1064; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.95, no:1225; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.110, no:24833; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.42, no:2248; İshak ibn-i Râhaveyh, c.III, s.822, no:1466; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.200, no:1407; Hz. Aişe RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.67, no:17993; *Câmiü’s-Sağîr*, c.II, s.215, no:7133.

(*İzâ semia's-sâriha.*) “Bağırın, öten horozun sesini duyduğu zaman kalkardı.”

Horoz Allah'ın acaip bir mahlûkudur, gecenin teheccüd vaktinde öter. Zamanı öyle bilir ki...

“—Hocam saatimiz yok. Saatimiz olmadığı için i'tikâfa girdik ama teheccüde kalkamadık.”

Saatimiz olmadan önce canlı saat vardı. Horoz öttü mü, ilk horozun ötüşü şu zaman demektir, belli olurdu. Mübarek kaldırır.

Erkenden yatılır, hava erkenden karardı mı tavukkarası oldu derler, bazı insanların gözü iyi görmez. Hava biraz alaca karanlık çöktü mü gözü görmüyorsa, tavukkarası derler. Tavuk o zaman görmez, hava kararmadan erkenden kümese girer.

Ondan sonra da tam teheccüd vaktinde horoz bangır bangır, bağıra bağıra herkese ibadet vaktini ilan eder. Sevimli bir hayvan, güzel bir hayvan!

“—Beslesenize...”

Nerede besleyeceğiz? Evlerin hepsini konserve gibi yaptık, üst üste katlar, balkonda mı besleyeceğiz?

Zaten ben beslesem komşu kızar:

“—Tam uyuyacağım zamanda senin horoz bir bağırdı, beni uyandırdı...”

Hadi karakolluk olursunuz.

Şimdi evler değişti, bahçeli evimiz olsa, kümesimiz olsa, horozumuz olsa anlardık.

Rasûlüllah Efendimiz SAS horozlar ilk öttüğü

zaman kalkardı. Gecenin o güzel vaktinde göğün kapıları açılır, etrafa rahmet saçılır. Allah-u Teâlâ Hazretleri kullarına seslenir ki:

“—Yok mu benden afv u mağfiret isteyen; istesin affedeceğim, buyurun isteyin; yok mu benden bir dileği olan, istediğini vereceğim...” dediği, seslendiği zamandır.

O vakit, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin semâ-i dünyaya nüzul eyleyip, uyuyan kullara, cihan halkına seslendiği zamandır.

O vakitte uyananlar, dua edenler, abdest alanlar, iki rekât da olsa teheccüd namazı kılanlar, elini açıp Allah'tan muradını isteyenler muradına nail olur. Çünkü Allah, isteyene istediğini veriyor. Vermemek şanına yakışmıyor. Kul istiyor, O da “Vermem!” demiyor. Şanına yakışmaz.

Dünya zenginlerini bile biliriz, istedin mi verir. Ağaysa, paşaysa verir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri zaten dua eden kulunu seviyor. Dua ettiği zaman istediğinin âlâsını veriyor. Onun için o vakte uyanık olmamız, kalkmamız lazım.

Onun için ne lazım?

Muhterem kardeşlerim, yatsı namazını kılar kılmaz vakit harcamadan, oyalanmadan yatmak lazım. Yatsıdan sonra fazla oyalanmadan hemen gidip yatmak lazım.

“—Neden?”

“—Teheccüde kalkacak, teheccüd var!”

Teheccüde kalkmalı, o sevapları almalı, duaları yapmalı, o

ecirlere nail olmalı...

“–Neden?”

Efendimiz, horozlar ilk öttüğü zaman kalkardı da ondan!

Onun gibi yaşamak istemiyor muyduk, onun sünnetine uymak istemiyor muyduk?

“–İstiyorduk.”

O zaman böyle yapacaksın!

Allah cümlemize, cümlenize yardımcı olsun...
Sevdiği kul eylesin... Yolunda dâim etsin,
zikrinde kâim etsin...

Fâtiha-i şerîfe mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
06. 05. 1990 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

